

שרוושה אינה נחשבת כשינוי רשות, ויאוש בלבד אינו קונה. **וחכא במא依 עסקיןין**, מה שהמשנה פוטרת את היורשים משללם בהניח אביהם לפניהם, משום שמדובר בשאכלותם. שהיתומים אכלו את הגזילה לאחר מות אביהם, שאז הנזול אינו יכול לתחבע אותם, כיון שהם לא גלו ממנה.⁽⁸⁾ ומקשין: **והא מדקתני טיפא דמתניתין** "אם

שהגזילה מונחת עדין לפני הבנים ולא נאכלת על ידיהם, ובכל זאת הם פטורין מליחסו לבעלים, כי הם קנו אותה בירושה [כפי שהעמדנו לעיל את המשנה שהבעלם כבר נתיאשו מהгазילה] ובשינוי רשות.⁽⁶⁾

רבא אמר: אין ראייה מהמשנה. כי לעולם רשות יורש לאו ברשות לוקח דמי,⁽⁷⁾ והיורשים אמנים לא קנו את הגזילה, כיון

6. שחרי יאוש בלבד אינו קונה. שם היה יאוש בלבד קונה היתה המשנה אומרת שם האב פטור משללם על הגזילה. רשי". ועיין מהרש"א.

7. לוקח הוא באמת רשות אחרת, ואילו יורש הוא כרעא דאבא, והוא נחשב עדין כרשות מורישו. רשב"ם בבא בתרא (מד א) ד"ה הניחא. כתוב החזון איש (טז ב): יש לעין Mai טעמא דרבא דרשת יורש לאו כרשות לוקח? הלא בדין הוא דיאוש בלבד יקנה, אלא משום דהגזולן עצמו באיסורהआתא לדידה, ולכך ציריך שיאה גם שינוי רשות, שלגביה השני هو בהיתרא אתה לדידה, כמו שכתבו הרשונים. אם כן, דין הוא שיווש גם כן יקנה, כמו לוקח שחרי גם אצלך אתה לדידה בהיתירה. ומה גרע בנו מאחר. וגם סברות רמי בר חמא קשה, מה שייך לומר שרשותה תיחסב שינוי רשות, כיון שינוי רשות לא קני כלל מגזולן אלא מהפקירא?

וכתב שmockח מכאן, דיאוש ושינוי רשות החשייבי קניין, ולהלوكה קונה מיד הנזולן, כמו ביוש ושינוי השם. וראה שם שביאר העניין באריכות.

וראה עוד בזכורן שמואל (נה).

8. הקשה הרשב"א: למה לא ישלמו דמי בשער בזול כמו לקמן (קב"א) בהניח להם אביהם פרה שאולה וסבירו שהיא של אביהם וטבחוה ואכלו, שמשלמין דמי בשער בזול?

ומסתבר לרוב חסידא להעמיד את הדרשה הזאת דוקא בלאחר יאוש שם בא אחר ואכלת פטור כיון שאין הגזילה קיימת.

ושוב כתבו שדרשה זו אינה רק אסמכתה אלא שרוב חסידא מסבירו מחלוקת בין לפני יאוש ללאחר יאוש, שאף שיוש בלבד אינו קונה מכל מקום היוש עצמו מוציא את הגזילה קצת מרשות הבעלים, שחרי לאחר יאוש מועיל שינוי רשות ושינוי השם לקנות לגמרי את הגזילה, ואילו לפני יאוש אין מועיל שינוי רשות ושינוי השם. ועל כרחך משום שלאחר יאוש קל יותר לצאת מרשות הבעלים.

ולכן סובר רב חסידא שללאחר יאוש כיון שהгазילה כבר אינה כל כך ברשות הבעלים, שב אין שני שבא ואכלת נחשב כגזולן כדי להתחייב אליה, ורק לפני יאוש שהוא עדין ברשות הבעלים נחשב כאילו גזהלה בשעת אכילה. תוס' ד"ה גזול.

הר"ן הקשה: אפילו אם נתיאש הנזול ואולי היה יאוש בלבד קונה לגמרי למה לא יוכל לגבות מהשני משיעבודא דרכי נתן, שחרי השני חייב על כל פנים לראשו?

ותירץ دائم כי נמי שיכול לגבות מהשני מצד שעבודא דרכי נתן אבל לא מצד שהוא עצמו גזל ממנו. ונפקא מינה שם החזיר השני לראשו או שהראשון מחל לשני שוב לא יוכל הנזול לגבות מהשני.